Legea clipei atotcuprinzătoare

On Iulie 17, 2021

"Cine a privit prezentul a privit toate lucrurile: cele care s-au petrecut în trecutul nepătruns, precum și cele care se vor petrece în viitor." (Marcus Aurelius)

Stau la soare, pe iarbă, la munte. În fața mea este hotelul la care mă reîntorc an de an. Iarba știe prea bine obiceiul meu, acela de a mă regăsi în mijlocul naturii, dar hotelul nu știe acest lucru. Hotelul mă vrea înăuntrul lui, ceea ce mă face să mă simt într-o captivitate asumată, exact ca atunci când nu mai ai scăpare dintr-un loc în care timpul se scurge domol, oamenii sunt similari, și nu există niciun fel de pornire spre mulțumirea de sine. Cu toate astea sufletul mă conduce pe dealul din spatele hotelului, acolo unde culorile vii se îmbină cu mirosul de munte, lângă care curge un izvor.

Natura mă îmbie să mă apropii de puritatea ei, de tainele ei, de paleta ei cromatică, cu liniște și multă lumină. Poate că e mai bine să stau la soare, simțind iarba verde cum mă transpune în vechiul ținut al eroilor, Avalon, deci încercând să trăiesc ceva uitat nu doar de mine, ci de întreaga civilizație. Iarba minunată, plină de floricele sălbatice, atât de fină la atingere, fiind o parte din această totalitate pierdută, nu-și schimbă niciodată aspectul.

Dar nimeni nu se gândește la iarba plină de floricele vesele, nimeni nu conștientizează puterea ei care te face să te recunoști tu însuți același peste rigorile timpului.

După cum se observă, m-am recunoscut într-o legendă care își are originea în timpuri străvechi. Am recunoscut în prezența firelor de iarbă însăși prezența simbolismului, acea pornire spre mireasma unor vremuri de legendă și am ajuns să apreciez în totalitate dimensiunile și semnificațiile unui mit în care Camelot din Avalon este însăși hotelul care îmi pictează acum zarea.

Chiar și culorile din natură au rezistat rigorilor timpului. Și ele sunt tot la fel, nemuritoare. Oare cavalerul Lancelot gândea asemănător în momentele sale de liniște?

Leadership: Accepțiunea unei succesiuni de trăiri, senzații și gânduri este un model după care îți făurești imaginea unei durate anterioare și a unei durate posterioare?

Mulțumirea de sine nu o vom găsi într-un loc plin de oameni, unde totul este similar prin nevoie și aspirații. Mai degrabă, cred că ajungem s-o cunoaștem dacă simțim satisfacția împlinirii unui moment unic din viața noastră, pe care ni l-am imaginat venind din altă viață, din alte timpuri, din locurile în care ne-am dori să rămânem. La urma urmei, poate că adevăratul sentiment al mulțumirii de sine este acela că am existat într-un timp dinaintea timpului.

Mai bine să fii prizonierul iremediabil al mulțumirii de sine, lipsit de orice contact cu rutina zilnică a oamenilor, decât să-ți trădezi amintirea propriei măreții obținută în alt timp, în altă viață. De aceea, prefer un miracol survenit din imaginația unei poziționări în sfera înaltă a unei viziuni care sfidează timpul.

Da, sunt același cavaler Lancelot care, peste ani și ani, va fi recunoscut ca și cavaler Jedi, sub înfățișarea unui Luke Skywalker. În orice timp aș trăi, natura mă va ajuta să-mi sporesc forța interioară, să-mi înfrâng îndoiala de sine, lăsându-mă călăuzit de o amintire care persistă printr-un fel de stări calde, așezate, aerisite.

Fericirea se poate obține și prin lucruri simple, aparent minore, pe care le poți face zi de zi, în orice moment când stai singur pe iarba plăcut mirositoare. La fel de bine, reîntregirea sinelui este un strop dintr-un loc în care sunt estompate senzațiile de banalitate, scoase de sub presiunea concretului, acestea fiind deslușite de amintirea ce-o lasă ideea spațiului pe care-l străbați în timp, prin discreție și înțelepciune, doar ca să ajungi în același loc în care altădată ai fost un cavaler sau un rege.

Marea revelație a sinelui constă în amintirea unui moment dincolo de care să nu-ți pot închipui altele, așa încât să ți se pară că locul regăsirii tale cuprinde veșnicia.

Trebuie să descoperim analogia, nu identitatea nenumăratelor destine individuale care și-au lăsat amprenta asupra timpului, dacă vrem să conștientizăm ceea ce Jorge Luis Borges exprima demult într-o singură idee: *"Universul fizic s-a oprit în loc pentru că un singur om s-a reconectat cu natura și cu însăși esența ei,într-un decurs fără timp și fără ceas."*

Şi, îmi îngădui încă o traversare a cunoașterii naturii și universului, ținând cont de ceea ce avea de spus Marcus Aurelius: *"Chiar dacă anii vieții tale ar fi trei mii sau zece ori trei mii, adu-ți aminte că nimeni nu pierde altă viață decât cea pe care o trăiește acum, nici nu trăiește alta decât cea pe care o pierde. Termenul cel mai lung și termenul cel mai scurt sunt, prin urmare, egale. Amintește-ți că toate lucrurile se rotesc și iarăși se rotesc pe aceleași orbite și că pentru privitor este totuna dacă le vede un veac, sau două, sau la nesfârșit."*

Iată concluzia: Omul care nu reușește să-și închipuie nimic dincolo de spațiul pe care-l descoperă în jurul său, necrezând că mai există un altul, este un om care nu recunoaște imensitatea unei alte sfere: Meta-Universul.

Marea revelație a sinelui cuprinde sensul și emoția din spatele unei priviri îndreptată spre un moment în care ceea ce te surprinde este transformarea ta într-o persoană care știe să treacă de la un prezent stagnant la un prezent durabil.

Legea clipei atotcuprinzătoare subliniază necesitatea surprinderii unei realități care din alt unghi ar putea să pară o ocazie de evadare în altă lume, cu totul alta decât viața reală. Tu esti o persoana care recompune, recreează trecutul, selectând, uneori adăugând ficțiuni pe care le crede reale, adevărate?

Şi dacă tot am ajuns aici, iată niște cuvinte care ajung direct la inimă, cineva le împărtășea pe o pagină web:

"Uneori, simțim că acea atmosferă magică pe care ne-o amintim cu toții din basmele copilăriei și care ne făcea lumea mai frumoasă, a dispărut din viața noastră. Cu toate acestea, din când în când, avem nevoie să retrăim acel sentiment sublim, să ne lăsăm purtați pe aripile imaginației într-un loc în care totul este posibil. Şi, mai presus de toate, să ne deschidem ochii către lumea din jurul nostru, deoarece marile mistere sunt întotdeauna ascunse în fața noastră, în starea noastră de moment, în senzația de a fi una cu natura. Depinde doar de noi dacă suntem capabili să le descoperim."

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-clipei-atotcuprinzatoare.html